

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 14. De Patriâ & Parentelâ D. Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

ribus, non medioeriter oculos perstringant, ut & hoc praesertim Sancti Josephi exemplum, & alia aliorum non paucorum similia, nullum excusationi locum eis relinquant. Has porro virtutes specialiores in decursu hujus operis suis locis demonstrabimus.

XXXVIII Sexta & ultima hujus rei ratio ut D. Josephus exinde amplius mereretur: sine dubio enim D. Josephus incomparabiliter plus meruit alendo Christum & Matrem ejus ex laboribus & sudoribus suis, quam si id fecisset ex superabundanti & superfluis, ei que ex hoc & Christus & Beata Virgo plus obstricti sunt, nobisque omnibus magis proderunt pro eisdem alendis ab ipso suscepti labores, & sudores defudati. Non possunt satis Sancti Patres exaltare meritum charitatis & misericordiae erga pauperes eo quod sint membra Christi moralia, vide hujus virtutis encomia apud illos. Sed quanta haec si cum illa quam D. Josephus erga Christum & ejus Matrem exercuit comparetur? Excedit haec illum in quatuor, primo, in eo quod ipse non membra Christi ut divites, sed Christum ipsum in personam propriam & ejus Matrem quam plus se diligebat, imò plusquam omnes creaturas simul, pavit. Secundo, in eo quod illos non ex superfluis, sed ex laboribus suis eos pavit, quod, inquam, corpus suum fatigaverit, quod sudaverit ut eos aleret: ut proinde sudores ejus in sanguinem quem pro nobis Christus effudit, in lac quo Beata Virgo ipsum lactavit, conversi sint. O beati labores! o pretiosi sudores! Tertio, ratione affectus & amoris majoris, pietatis & sollicitudinis intensioris quam eos aluit: quam quis dubitat fuisse maximam & intensissimam? quanto enim cum affectu amore, pietate, sollicitudine pro eis laboraverit & sudaverit, quis concipere, quis edicere possit? Quarto, ratione continuationis, fuit enim ipsius charitas, providentia, pietas cum intensissima intentione, erga illos quotidianam imò horariam, cum non cessaret à labore sollicitudine & vigilantia, ut eos aleret adeo ut propter haec infinitè ferè meruerit. Quam ergo aptè de eo pronunciate,

rim cum Psalmista: *Pavit eos in innocentia cordis sui.*

CAPUT XIV.

De Patriâ & Parentelâ Divi Josephi.

UESTIO hæc de Patriâ & Parentelâ pertinet ad hominis natales, & post majores ex quibus quilibet natus est, nullam habemus majorem conjunctionem quam cum consanguineis ex quorum majoribus ut illi nati sumus, & cum concivibus ex quorum Patriâ ut illi oriundi sumus. Quocirca & consanguineus & concivis dicitur frater, idest ferè alter: hic, quia ex eadem gente, ille quia ex eodem communi Parente progenitus, & vocantur frater ille gente hic cognatione: sic ut infinita alia exempla omittamus Abraham Patrius & Loth nepos dicuntur fratres. Sic Paulus Judæus vocat Judæos fratres suos ad Rom. cap. 9. v. 1. Disceptationi igitur de Progenitoribus D. Josephi satis aptè & consequenter quaestionem de ipsius Patriâ ac parentelâ assumimus in duas Sectiones partitam. Quarum prima erit de Patriâ, secunda de Parentelâ.

SECTIO PRIMA.

De Patria Divi Josephi.

QUOD etiam magni Oratores summorum Virorum quos laudare aggreduuntur encomium non solum à majoribus ex quibus progeniti sunt, sed etiam à loco in quo nati sunt & educati, & ab aëre quem hauserunt solent exordiri, tam mihi semper mirum visum est, quam hoc frequentissimum esse video. Et meritò, *Nonne enim videmus, inquit Seneca lib. 7. de beneficiis, ferrum ex iisdem antris proferrì quibus aurum & argentum?* Quid ergo loca in quibus vel nati sumus vel degimus possunt ut nos meliores reddant? nimis extrinseca sunt & extranea à nobis ista, ut quidquam bonitatis vel justæ laudis adjicere possint; quamvis non diffitear tempestivam climatis, vel exempla &

O 2

con-

Synopsis

Magnabit
D.
Josephi
R
A

consuetudines eorum cum quibus vivimus adjuvare posse ad probitatem vel improbitatem.

III. Quare quod Scriptura Natale Solum Divi Josephi non exprimat bene est, hoc enim significat eum non inde mores hausisse, quod in aliis ut plurimum evenire docuit Divus Hieronymus lib. 1. in epist. ad Galat. c. 3. *Certus mos est, inquit, Scripturarum Patriarum solum consignare, ut eo quasi indicio communia vitia aut virtutes intimentur*, Ionæ cap. 1. Prophetam istum transfugam interrogant nautæ, quæ terra tua? & quo vadis? & ex quo populo es tu? ubi Theodoretus, *Invent, inquit, hæc dicere ut ex communibus gentis studiis & institutis hominis vitam agnoscant.*

IV. Sed quamvis verum sit homines excellentes maximè verò in Sanctitate, aut nihil, aut ferè nihil à loco in quo nati sunt trahere, certum tamen est loca ab hominibus qui in eis nati & educati præclara gesserunt nobilitari. Quem enim Aristoteles Peripateticorum Princeps Philosophorum dictus Stagyrites à Stagyra potuit trahere splendorem, quæ ante ipsum urbecula erat Græciæ obscura? Non ergò Aristoteles idè Stagyrites dictus quod ei Stagyra ut nativitatem ita splendorem aliquem contulerit, sed quod è contra hic ei pro nativitate, quam ab ea acceperat, gloriam rependerit & ornamentum. Sic de Bethleem Oppidulo Judæ aliàs ignobili, dicitur per Micheam Prophetam. *Et tu Bethleem terra Iudæ nequaquam minima es in Principibus Iudæ, ex te enim exiet Dux qui regat populum meum Israel.*

V. Hinc D. Isidorus Ægyptius lib. 1. Epistol. quæst. 281. de Sanctis Fratribus Basilio Magno Cæsariensi, & Gregorio Nysseno Episcopis loquens. *Ego, inquit, Sanctos illos è Cappadocia extitisse assentior, atque hoc potissimum Cappadocum improbitatis argumentum est: nam si isti ex illis minime effulsissent, malè feriat a natura generalis improbitatem tanquam à natura sibi inditam suis vitiis pratexere potuissent.* Econtra Themystius orat. 19. *Ridiculi, inquit, planè visi fuisset, non Dei causâ locum honorantes, sed propter locum etiam Deum ipsum injuriâ afficientes.* *Ego & Amuletum, & Colophonem veneror*

propter veterem inibi Apollinis habitationem. Cæterum si propius nunc aliâ quâpiam in urbe Deus oraculum aperiat, èd proficiscar, imò Hercule ad quemlibet vicum, agrum, lucum, arborem, si quæ fortè illi arbor cara sit ut olim Iovi in Dodonâ Quercum fuisse fama restatur.

Certum est secundò, etsi loca nihil possint ut nos meliores reddant, faciunt tamen illustriores. Hinc dum patientissimi Job justitia narratur, patriam ejus enuntiat Scriptura, Job. cap. 1. vers. 1. *dicens. Vir erat in terra Hus nomine Job, & erat vir ille simplex, & rectus ac timens Deum & recedens à malo.* Majus enim fuit esse bonum inter malos quales erant Hussitæ Gentiles, infideles, Idololatræ & brutaliter viventes, quàm inter bonos; hinc idem Job sibi met attestatur dicens: *Frater sui draconum, & socius Struthionum.* Hinc Paulus dicit ad Philippenses cap. 2. vers. 15. *In medio nationis prava & perversa, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo.* Hinc Angelo Pergami Ecclesiæ dicitur Apocal. cap. 2. vers. 13. *Scio ubi habitas, ubi sedes est Sathana, & tenes nomen meum, & non negasti fidem meam.* Hinc Sancta Ecclesia Sponsi voce laudatur, cum ei in Amoris Cantico c. 2. v. 2. dicitur. *Sicut lilium inter spinas, sic Amica mea inter filias.* Benè ergò justus memoratâ terrâ inter iniquos vixisse describitur, ut juxta Sponsi preconium inter spinas lilium crevisse monstretur. Vide D. Gregorium lib. 1. moral. in Job c. 1.

Nostrer ergò Sanctissimus Patriarcha tantus cum sit, ut nulla illustri patriâ aut loco egeat ad sui commendationem. Sed quemadmodum Homerus Ductorem exercitus Salaminæ educatum atque agresti ritu in montibus institutum Mycenæo simul & Græcis ac Barbaris anteposuit. Sic D. Josephus licet in ultimo orbis angulo, licet in extremis mundi recessibus conceptus fuisset & natus, præferendus semper esset mortalibus universis: dum ergò Patriam ejus hic inquirimus, non èd id facimus quod ipse ab illâ, sed è contra quod illa ab ipso gloriam & nomen comparat; comparatura etiam si voluerit à tanto cive Mecenate Protectore salutem & felicitatem. Neque enim cives poterit non amare qui amat omnes nisi ipsi se charitate

ritate Patriæ abdicare perseveraverint. Igitur ad rem.

VIII. De Patriâ Sancti Iosephi duplex est sententia. Una est illorum qui volunt ipsum fuisse Bethleemitem. Fundantur in eo quod dicit D. Justinus Martyr in Dialog. ad Tryphonem Judæum, ubi loquens de D. Iosepho, ait: *Perrexit ex Nazareth ubi habitabat in Bethleem antiquam suam Patriam ut ibi describeretur.* Sed hæc ratio levis est. Nam D. Justinus dicens Bethleem antiquam Divi Iosephi Patriam, non ideo dicit quod velit ibi natum, sed quia eius Majores ex eâ oriundi essent, & quia, ubi tunc ait D. Justinus, erat de domo & de familiâ David, qui fuit Bethleemites. Deinde quia Civitas illa ex quâ erat Caput cuiusque familiæ vocabatur Civitas omnium qui erant de eadem familiâ ubi eumque tandem nati essent, & ideo sub Cæsare Augusto ad illam quisque debuit accedere ut describeretur. Et notandum de D. Iosepho proficiscente in Bethleem ut ibi describeretur, dici quod profectus est in Bethleem Civitatem, non suam, sed David; eo quod esset de domo & de familia David.

IX. Igitur dico, Civitas ex quâ D. Iosephus est oriundus, in quâ vixit & obiit est Nazareth, Patria est Galilæa. Probatur prima pars, quia in Nazareth habuit domicilium sine dubio à parentibus suis acceptum ad quod duxit Beatam Virginem postquam ipsi desponsata fuit. Nam Christus Dominus ideo dicitur Nazarenus & Galilæus: quod scilicet in Nazareth Civitate Galilææ conceptus vixit usque ad tempus manifestationis suæ, non alibi quam in domo quæ spectabat ad D. Iosephum, ad quam ipse traduxerat Virginem post desponsationem. Confirmatur ex Divo Epiphonio hæresi 79 ubi ait: *Christus in Civitate Nazareth quæ nunc vivit, educatus est in domo Ioseph.* Sed clarius in Evangelio. Nam primò missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam Viro cui nomen erat Ioseph, & ergò ibi Christus conceptus. Tum deinde Lucæ cap. 2. Ascendit Ioseph à Galilæâ de Civitate Nazareth in Iudæam in Civitatem David, ut profiteretur cum Mariâ despon-

satâ sibi uxore prægnante. Tertio, ibidem vers. 39. Et ut perfecterunt omnia secundum legem Domini reversi sunt in Galileam in Civitatem suam Nazareth. Et vers. 40. sequitur: Et ibant, scilicet ex Nazareth parentes eius per omnes annos in Ierusalem in die solemni Paschæ, & cum factus esset annorum duodecim ascendit illis Ierusalem secundum consuetudinem dici festi, cum redirent scilicet in Nazareth, remansit puer Jesus in Ierusalem: tandem ibidem adhuc vers. 51. Iesus ab eis repertus in templo sedens inter Doctores actione finit descendit cum eis & venit Nazareth, & erat subditus illis. Ergò Christus Nazarethi conceptus, educatusque est, & vixit utique ad manifestationis suæ tempus: utique in domo Divi Iosephi ad quam Virginem post desponsationem traduxerat.

Sed ad hoc inquirunt nonnulli, domicilium quod Nazarethi incoluerunt D. Iosephus & Maria usque ad manifestationem Christi, eis obtigit ex hereditate parentum Beatæ Virginis, non igitur benè arguitur ab isto domicilio Divum Iosephum fuisse Nazarethanum. Sed

Respondeo, primò, qui hoc aiunt faciunt D. Iosephum adeò pauperem & tenuem, ut ne domum quidem habuerit, quod nec probabile, est nec credibile, nam D. Iosephus fuit filius legalis Heli & successit in ejus bonis. At quintus avus Heli ut ex Iosepho lib. 2. de bello Judaico cap. 35. & Philone in Breviario temporum habemus, omnem gubernavit Judæam & Galilæam: tanta igitur gloria non adeò potuit esse detrita in Heli, ut ne domum quidem unam haberet, in quam filius ejus Ioseph succederet.

Respondeo secundò, qui hoc aiunt, aiunt quoque Beatam Virginem in eadem domo natam: Sed hoc non habet probabilitatem, primò, quia nulla inibi extat aut extitisse scitur memoria, unde constet ibi locum fuisse natiuitatis Beatæ Virginis: quod eo magis admirabile quò prisci fideles, Imperatores, imperatrices, nobilissimæ feminae, & Sancti Patres etiam ignobiliora conquirebant monumenta loco-

rum

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephus
SV
1711

rum, ut tradit S. Gregorius lib. 3. epist. 43. in qua ex celsō spiritus impetu ferebantur, nihil tamen extruxerint in Nazareth pro ortu Mariæ.

XIII. Porro qui hanc sententiam tenuerunt sequuti sunt historiam de Ortu B. Virginis, cuius cum incertus sit author & valde singularis sit: ista opinio parum habet firmitatis: in his sunt Gerson 4. part. serm. de Concept. S. Vincentius Ferrerius serm. de Nativ. Mariæ. Onuphrius in Chron. Ludolph. 1. part. vitæ Christi cap. 2. Pererius de benedictionibus Patriarcharum proph. 4. Rutilius Benzoni lib. 6. de Iubilæo, qui huic adhæserit, existimantes illius historiae authorem esse D. Hieronymum, eo quod extet inter opera ejus, quod tamen falsum esse constat.

XIV. Respondeo tertio, Beatam Virginem natam esse Hierosolymis in domo parentum, quæ erat ad templi valvas scælici omnine ut cuius uterus futurus erat aliquando templum Dei. Hanc veritatem his mihi persuadeo documentis. Primo ex Synesio in hymnis qui Mariam Solymitanam pangit; & ex Sancta Brigitta lib. 5. Revelat. cap. 13. ubi sic illa. *Qui ad locum istum, Ierusalem, venerit ubi Maria nata & educata est, non solum mundabitur, sed erit vas in honorem meum.* Clarissimæ huic sententiæ adhæret noster D. Damascenus qui Loca Sancta visitavit ut testatur Ioannes Patriarcha in ejus vitâ. Forsan in eâ professione habuit orationem priorem de Nativitate Virginis, quandoquidem per apostrophem ad probaticam piscinam quæ nascentem excepit Virginem, hæc dedit. *Fausta tibi sint omnia ô Matris Dei probatica! Patrum Regine domicilium. Fausta tibi sint omnia ô probatica! seminum Ioachim vetus sanum, nunc autem ovilis ratione præditi Ecclesia cælum imitans, atque olim quidem semel quotannis Angelum Dei excipiens, nunc cælestium virtutum copiosum agmen habens miraculorum abyssum.* Ejusdem coloris sunt quæ habet idem 4. de fide orthod. cap. 15. *In lucens editur Virgo in domo probatica Ioachim, atque ad templum adducitur.*

XV. Sed verbis paulo post in Damasceno sequentibus. *Editur partu Maria in domo ovilis Ioachim.* Decepti nonnulli Ma-

riam in solitudine inter greges & pastores natam existimaverunt: sed malè. Cum domus ovilis Ioachim dicatur quæ erat Hierosolymis Ioachimo ad forum pecuarium in quo oves & pecudes pro sacrificiis servari solebant: vel quod ut ait S. Hieronymus lib. de locis Hebraicis sacrificandæ oves ibi lavarentur: vel quia propè esset illam portam quæ dicitur porta gregis, Porta enim erat Ierusalem quæ in templum greges sacrificandi inducerentur, tandem Latine idem est domus ovilis, quod Græcè domus probatica à voce *probaton*, quæ ovem significat.

Confirmatur ex sensu Ecclesiæ quæ in officio Nativitatis & Conceptionis Beatæ Virginis canit, *sicut Spina Rosam genuit Iudæa (non Galilæa,) Mariam*, vide Hugonem à S. Victore serm. 65. vide etiam Guillelmum Baldensel, qui vixit anno 1300. & accuratè suis oculis lustravit & indagavit Palestinæ monumenta qui Hodeporic. ad terram sanctam, hæc habet: *Ecclesiæ Beatæ Annæ Avie Christi satis pulchra est, contigua probaticæ Piscinæ, ubi Beata Virgo nata fuisse dicitur.* Vide item Bredembachium 26. Julii, Saligniacum, tom. 8. cap. 6. Vitricum cap. 58. Guillelmum Tyrium 11. belli sacri, nostrum Joannem Pascha D. 197. qui anno 1527. librum edidit de confecta à se peregrinatione ad loca sancta, qui iterum excusus est Lovanii anno 1663.

Firmius adhuc solidatur hæc doctrina ex constanti traditione quam decem aut undecim Rom. Pontifices probaverunt, qui ut in ordinario terræ sanctæ legitur, & ex itinerariis probatis convincitur, plures cōcesserunt Indulgentias & criminum remissiones probaticæ Piscinæ juxta Templum sitæ, eo quod in ea sit orta Deipara; quod nullus Pontifex fecit pro Nazareth, vel alio quovis loco. Idè Cotovicus lib. 2. Itinerarii dum locorum sanctitatem exprimit quæ sunt propè Templum Salomonis, hæc habet: *Ad lavam; inquit, reliquis mus sanum vetusti operis Sanctæ Annæ Virginis Matrî quondam dicatum Nativitate Virginis per celebre. Edes namque Ioachim & Annæ eo loci quondam extitisse, ibique natam esse Virginem à veteribus acceptum est.*

His

XVIII. His adde illam descriptionem Palestinae quae habetur ad finem Itinerarii Leonis de Rosmital, ubi post consignatas Beatæ Annæ Aedes prope piscinam probaticam Jerusalem, refert plenariam criminum remissionem illis sacris locis adnexam à Sancto Papa Sylvestro Constantini Magni & Divæ Imperatricis Helene matris ejus rogatu, quod ibidem Beatissima Deipara felici ortu edita fuisset.

XIX. Cùm igitur ex dictis hæcenus tam firmiter constet Beatam Virginem non Nazarethi, ut ex deceptione à libro de Ortu Beatæ Virginis falsò D. Hieronymo adscripto & inter ejus opera compilato, censuerunt illi, qui à nobis supra citati num. 13. unde quæso Beata Virgo statim à desponsatione sua cum D. Josepho transmigravit in Nazareth, ibique usque ad manifestationem Christi omnes permanserunt (propter quod Jesus dictus est & dici debuit secundum Prophetas Nazarenus) nisi ex eo quod Beatam Virginem D. Joseph sibi desponsatam traduxit in domum suam ibi: & ita fieri voluit Deus ut sicut à Patre suo æterno habet quod vocetur Christus, ita à D. Josepho quod vocetur & Nazarenus & Galilæus, Nazarenus à bonis, Galilæus à malis Juliano Apostata & aliis illi similibus.

XX. Objicies si parentibus Beatæ Virginis fuissent aedes Jerosolymis, cùm illi jam mortui essent quando illa nupsit, & consequenter illis in bonis successisset, sine dubio potius elegisset manere in domo in qua nata fuisset, in qua parentes vixissent & obiissent, quam in Nazareth, maxime ut esset vicinior Templo cui in eo triennis Deo oblata, ita afficiebatur, ut ab eo nunquam discessisset, nisi ei constitisset voluntatem Dei esse ut Josepho se traderet: & sine dubio Josepho tam cara erat, ut pio ejus desiderio ipse etiam tam pius & sanctus nunquam obstitisset: Respondent aliqui propter hoc argumentum dicendum esse Beatæ Virginis parentes necdum tunc fuisse mortuos maxime cùm contrarium aliundè probari nequeat: & ideo à D. Josepho conjugæ suo in domum suam, quam Nazarethi habebat fuisse abductam: & per hoc magis confirmari hanc sententiam de Pa-

triâ D. Josephi. Respondeo secundò, cùm decrevisset uterque ex Dei motione speciali sanctam paupertatem servare, & ex re familiari necessaria tantum reservare; elegit B. Virgo & D. Josephus ex bonis ad se pertinentibus & devolutis ea vendere, ex quorum venditione melius paupertatem istam servare poterant, & plura in pauperes erogare: quare cùm ea quæ possidebant Jerosolymis ex hæreditate SS. Joachimi & Annæ ampla essent, & domus Nazarethana D. Josephi conformior paupertati sanctæ, ibique Divus Josephus, ut civis & incola suas haberet habitudines, ut ex arte sua sibi & sponsæ suæ victum quæreret, ideo B. Virgo quæ humilis erat & subdita, prætulit virum suum sequi & Nazarethum venire.

Et hæc D. Josephi domus Nazarethana illa est quam Deus elegit pro conceptione suâ, illa est quam Christus sanctificavit in habitatione sua usque ad tempus manifestationis suæ, illa est quam super omnia loca quæ suâ sanctissimâ consecravit præsentiam dilexit, quam ideo ne cum cæteris in manus inimicorum fidei caderet, singularissimo, stupendissimo ac inaudito omnibus sæculis portento per aëra Nazaretho in Dalmatiam, à Dalmatiâ in agrum Picenum, inde in prædium cujusdam Lauretæ seu Laurentiæ, unde Lauretana jam dicitur, transtulit: tandem illa est, ut paucis multa complectar, totius orbis primum ac maximum sacrarium, non à christianis tantum orthodoxis, sed etiam à Sarracenis in pretio & veneratione habitum, quæ non minus justè Nazarethana à Nazaretho, aut Josephina à D. Josepho, quam Lauretana à Laureta vel Laurentia, in cujus prædio collocata est diceretur: Et hæc de Civitate D. Josephi,

De Patria seu Provincia in qua sita est Nazareth, certum est esse Galileam. Missus est enim Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, Hæc Provincia est in Asiâ, de qua ita Hypocrates opusc. de aëre & aquis. Longè pulchriora & majora omnia nascuntur in Asiâ, estq. Regio ipsâ Europâ mansuetior, sunt enim hominum mores benigniores & cultiores. Causa verò horum est, temporum anni temperies, siquidem

Synopsis

Magnabit

D.

Josephi

SV
113

In medio solis ortu sita est, ad auroram, à frigiditate & caliditate omni remotior.

XXIII. Galilæa ipsa in eâ mûdi plagâ idest Asia inter ceteras ejus Provincias, utpote ferè in ejus mediatullo posita, ut à situ, ita à natura optima est: ut enim ex Iosepho Iudæo, aliisque multis colligimus fontibus est perennibus atque torrentibus irrigua, frumenti, vini & olei feracissima: omnes illius oræ scatent omnigenâ fructuum ubertate: pratorum herbecens viriditas, floribus innumeris vernalibus, fontes purissimis labuntur aquis. Crederes Carmelum, & Thabor, & Hermon, & terram Naïd, aut fortunatas Insulas, si ibi essent Conventus Philophorum, Theatra Poëtarum, Exultantium Coronæ, Musici concentus, & Genialia Convivia, quæ Plato in suis descripsit. Non frigus in Galilæâ, non æstus est gravis, sed temperatus aër funditur, & mitibus solis radiis illustratur. Et Isidorus lib. 4. de orig. cap. 3. Galilæa candidiores gignit homines quàm Palestina, terra opima, ferax & fructibus satis fœcunda.

XXIV. Sed ut à natura & situ optima est Galilæa, ita à moribus contemptibilis, imò Ioannes Major in cap. 1. Lucæ scripsit nihil apud Iudæorum Proceres eâ Provinciâ fuisse contemptibilis. Contemptibilitas ejus videtur indicari Ioan. cap. 7. vers. 41. *Nunquid à Galilæâ venit Christus?* Et propterea Nicodemus videretur objectum esse, ibidem versu 52. *Nunquid & tu Galilæus es? Scrutare & vide quia à Galilæâ Propheta non surgit.* Quæ opprobria, ut patet, non in solum, sed in homines conjecta sunt, vel ob inculta ingenia, vel in contemptum non benè observatæ Religionis, vel forsitan quod Gentilibus vicina odium incurrerit Hebræorum.

XXV. Porrò duæ sunt Galilææ in Asiâ, vel dividitur una in duas partes: quarum prima confinis est Iudææ, altera verò Phœnicæ juxta nostrum S. Cyrillum Alexandrinum lib. 2. contra Iulian. quas Iosephus lib. 3. de bello Iud. cap. 2. superiorem & inferiorem nominat. Superior quæ est posita in Tribu Nephthali, ea est, quæ Isaiæ cap. 9. & Matth. cap. 4. dicitur Galilæa Gentium, tum quia hæc, ut etiam inferior, & longè amplius gentibus cingebatur, tum quia

Salomon maximam ejus partem Hiram Regi Tyriorum cesserat. Posterior autè est in Tribu Zabulon circa Tiberiadem & Stagnum Genezareth, ut tradit D. Hieron. lib. de locis Hebræicis in qua est Nazareth de quâ nobis hic sermo: & per hoc patet bonitas divisionis Galilææ, quandoquidè Nazarethani ipsi dicentes Domino: *Quanta audivimus facta in Capernaum (quæ est Civitas in Galilæâ) fac & hic in Patria tua.* Distinctionem Galilææ manifestè innuant.

In hæc ergò secundâ partè Galilææ, XXVI quæ est inferior posita in Tribu Zabulon, est nostra Nazareth, quæ cum interpretatur florida, denotat hunc locum summè participare bonitatem soli totius Galilææ; sed ut bonitate soli hæc pars Galilææ commendabilis ut tota Galilæa, ita à moribus contemptibilis ut reliquum Galilææ. Hinc illæ voces: *A Nazareth potest quid boni venire?*

Sed dices, hæc Nazareth non pertinebat ad Tribum Judæ ex quâ tamen fuit D. Joseph, sed ad Tribum Zabulon ut diximus: non potuit ergò D. Josephus possedisse domum extra propriam sortem. Respondeo, rediisse tantum è captivitate Babylonæ Tribus Juda, Levi & Benjamin, alias verò Tribus remansisse in terrâ Medorum & Persarum: undetres illè Tribus reduces totam terram Judæorum possidebant, nè esset deserta. Vide plura apud Abulensè in c. 2. Matt. q. 87. & 88. & Sylveirâ tom. 1. in Evang. lib. 2. c. 9. in exposit. illorum verborum Matt. c. 2. v. 23. *Et veniens habitavit in Civitate qua vocatur Nazareth.*

Quare cum è Nazaretho à moribus XXVII ita contemptibili tantus civis fuerit Divus Josephus oriundus, imò & Jesus ibidem conceptus, & per tot annos incolæ. Meritò propter hos contra Nazarethanos & Galilæos torqueo quod hic supra num. 5. D. Isidorus Ægyptius lib. 1. epistolar. epist. 281. contra Cappadoces improbos ob Sanctos Fratres Basilium & Gregorium ex eâ etiam oriundos. *Ego Sanctos illos, Iosephum & Jesum, è Nazaretho & Galilæa extitisse asserentior, atque hoc potissimum Nazarethanorum & Galilæorum improbitatis argumentum est: Nam si isti ex illis minimè effulsissent, malè servata natio generalem improbitatem tanquam à natura sibi indi-*

tam

tam suis vitis praxere potuisset.

XXXIX. Et hæc de Patriâ D. Iosephi realiter & historicè, moraliter dicere possumus D. Iosepho nullam hîc fuisse patriam, sed quod de Sapiente dixit sapienter Seneca epist. 102. *Illi patria est quodcumque supernè univèrsa circuitu suo cingit, hoc omne connexum, intra quod sacent maria cum terris, intra quod aër humanis divina secernens etiam conjungit, intra quod disposita tot numina in actus suos excubant.* Vel quod idem Seneca de se lib. de Vitâ beatâ. *Patriam meam esse mundum scio, & Præsides Deos supra me, circum, me.*

XXX. Plutarchus lib. de exilio. *Naturâ, inquit, nulla est Patria, ut nec domicilium, neque prædium, neque officina araria, ut Aristoteles dixit, vel medica: sed fit, imò appellatur & nominatur horum quodcumque quantum ad habitationem & virtutem: Homo enim, ut est apud Platonem, non est stirps terræ infixæ, neque immota: Stirpes sunt & stipes qui Patrii soli amore capti ita loco uni adherere videntur, ut vi nulla possint ab eo avelli aut alienos tractus peragrare, non ut Socrates qui se non Atheniensem, non Græcum, sed mundanum appellabat. Non ita Sanctissimus Patriarcha Iosephus, qui ut in Galilæa, ita in Iudæa, ita in Ægypto degere, ut Deo placuisset, paratus fuit, & pater ex Evangelio.*

XXXI. De se dicebat Magnus ille Paulus Orosius Sancto Augustino familiaris, lib. 5. contra Paganos. *Inter Romanos Romanus, inter Christianos Christianus, inter homines homo, legibus imploro rempublicam, Religione conscientiam, communionem naturam: ut temporariè omni terrâ quasi patriâ, quia quæ vera est, & illa, quam amo, patria, in terra penitus non est: nihil perdidit ubi nihil amavi: totumq; habeo quando quem diligo mecum est; maxime quia & apud omnes idem est, qui me non modo notum omnibus, verum & proximum facit, neque egentem deserit, quia ipse est terra & plenitudo ejus, ex qua omnibus omnia jussit esse communia.* Hæc ille: eadem tantò justius & rectius sibi usurpare potuit Sanctissimus Patriarcha Iosephus, quantò certius & strictius ubique secum habebat quem diligebat.

Sed cur non etiam de ipso verè dicere possim domum D. Iosepho fuisse, urbem, fuisse illi & Patriam, aded solitarius erat & absconditus: ibi, non de illorum numero erat de quibus loquitur Seneca epist. 60. *Qui latitant & torpent, inquit, sic in domo sunt, quasi in conditivo: horum licet in limine ipso nomen matroni inscribas, mortem suam antecesserunt.* Et omnis & nullius loci fuit filius aut debitor D. Iosephus, ubique Dominus, ubique peregrinus.

SECTIO II.

De Parentelâ Divi Iosephi.

DE Progenitoribus D. Iosephi supra fusè satis disceptavimus, hîc de fratribus & collateralibus consanguineis ejus. De quibus

Dico primò, quod supra c. 3. num. 6. Mariam & Iosephum fuisse consanguineos inter se, & ita propinquos ut Genealogiam D. Iosephi per Matthæum deductam, fuisse etiam Genealogiam Mariæ & Christi Domini ex eâ solâ nati, omnibus indubitatum fuerit: fuit enim Christus in suâ patriâ persona nimis publica ut ejus natales quemquam laruerint: unde factum ut nec ullus ex Judæis qui tunc vivebant quando Matthæus Genealogiam ipsius edidit, in dubium revocarit quod intendit perillam Matthæus, illam nimirum licet ad D. Iosephum terminatam, probare tamen Christi ex Abrahamo & Davide descensum secundum carnem.

Quare asserunt hodie Interpretes qui rem penitus examinarunt, quod & nos cum illis credimus, Jacob Patrem carnalem D. Iosephi, & Ioachim Patrem Beatæ Virginis fuisse fratres ex eodem Patre Mathan de lineâ Salomonis & Matre Estha genitos; atque aded Iosephum & Mariam fuisse Patrucles, & habuisse eundem Avum & Aviam Mathan scilicet & Estham; quod verò addunt alii, quos sequitur Poza in Elucid. Deiparæ lib. 2. tract. 13. c. 6. Joachim & Annam eundem etiam Avum Paternum habuisse, scilicet Eleazar vel Eliud, qui omnes continentur in serie Matthæi; ac sic Sanctam Annam fuisse etiam consanguineam

Synopsis

Magnum

D.

Iosephi

SV
115

neam D. Iosephi in tertio vel quarto gradu, non approbo: quia mihi certum est illam ex Patre non fuisse de Tribu Iudâ, sed de genere Sacerdotali: fuit tamen amitta per affinitatem ut nupta Ioachimo Patruo suo, ac deinde superveniente matrimonio cum Beata Virgine, focrus.

XXXV. Ex his colligimus, quod cum D. Iosephus & Deipara conveniant in uno & eodem Avo Paterno seu communi utriusque stipite scilicet Mathan, sintque ideo ambo ut ex duobus fratribus geniti patruels & consanguinei in secundo gradu: colligimus, inquam, quod etsi D. Iosephus non esset Pater Christi, ut conjux Matris ejus, esset tamen consanguineus Christi in gradu medio inter secundum & tertium, & certissime propinquiori quam vel D. Ioannes Baptista, vel alii qui dicuntur in Evangelio ejus fratres & sorores, idest cognati.

XXXVI. Ex quo ita infero, si Christus, quia apprehendens semen Abraham factus est aliquo modo de cognatione Iudæorum, eos ita prætulit aliis nationibus in suis gratiis, ut ipse dixerit mulieri Chananeæ Matthæi, cap. 15. *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israël. Et non est bonum sumere panem filiorum & mittere illum omnibus*, & alia id genus: si veræ ac strictæ jura cognationis, majoribus adhuc favoribus prosecutus est, majori studio promovit, ut patet tum in Sancto Præcurfore suo, tum in pluribus Apostolis de cognatione sua ut Iacobo & Iuda & altero Iacobo & Ioanne filiis Zebedei, quos ad sacros Magistratus in regno suo evexit: an inter illos neglexisset D. Iosephum sibi propius illis sanguine conjunctum, nisi illum ad titulum omnibus celsiorem evexisset, majoribusque & selectioribus gratiis & reservasset & dignum effecisset?

XXXVII. Nomen Matris D. Iosephi quæ fuit uxor Heli, & in qua Iacob hujus uterinus frater eum suscitavit, juxta legem fratri suo sine liberis defuncto, ignoratur, bonam tamen fuisse conjicitur, primò, ex eo quod tali homini qualis fuit & debebat esse D. Ioseph non alia mater quam bona obtingere debuerit, quis enim credat tam boni fructus ma-

lam fuisse arborem? etsi enim subinde contingat quod non diffiteor, ex malis parentibus bonos quandoque nasci filios, & è contra, id tamen rarum est, & præcipue in filiis adeò conspicuis & insignibus qualis fuit D. Iosephus. Secundò, quia ut docet Aristoteles, *Filii frequenter matrificant*, quod jam transit in proverbium: idest proles matrem frequenter referunt, non tantum in specie vultus, & totâ corporis habitudine, sed maximè in indole, moribus & complexionem: quod ex quintuplici capite provenit, primò, quidem quia corpus prolis ferè ex toto decimum est ex substantiâ matris. Secundò, quia satis lógo tempore in utero matris corpus prolis formatur & organizatur, ut illud suo charactere notet, suasque ei imprimat affectiones & passiones, ac temperamentum. Tertio, quia ibi ex ejus substantiâ coagmentatur per novem menses. Quarto, quia indèeducta primam suam nutritionem ex eadem illius substantiâ, sanguine scilicet ejus in lac converso, accipit, quod multum confert ad indolem: dum enim egredimur utero materno complexionem quidem habemus aliquam, at valde imperfectam, sed absolvitur in manibus ejus cujus lac sugimus: hoc adeò verum est, ut etiam observatum sit quod si hinnulus Capræ ovem fugat, pilus ejus lenior evadit, & è contra si caprea agnum lactet, hujus lana erit asperior. Proprerea Commodus Imperator nihil habuit indolis Parentum suorum, sed illam traxit, & quoad vixit retinuit à nutrice quam suxit: mulier illa pilosa erat & barbata ut vir, & ideo Commodus illi traditus, quia credebatur cum lacte nutricis, animum fortem, martialem & generosum hausturum; sed secus accidit: hæc enim per lac suum ex Principe fecit gladiatorem, ex Imperatore monstrum, hominem dico ferinum, trucem, & barbarum. Tandem filii *frequenter matrificant* propter educationem, in quâ matres potiore habent partem. Cùm ergo videamus D. Iosephum tam bonæ indolis, tam honestum, mitem, modestum, & tranquillum, cur non ex hoc conjiciamus probabiliter matrem ipsius ex
cujus

cujus substantiâ compactus est, in cujus matrice totis novem mensibus formatus est, cujus substantiâ & lacte tamdiu nutritus est, sub cujus manu adolevit, honestam fuisse & optimam? Tertiò, principaliter quia aliquo modo fuit Avia Christi, utpote mater Patris sui D. Josephi; ergo aliquo modo propter istam ad Christum proximitatem à Divâ Annâ ad illam, arguendum, licet non omninò pariformiter.

XXXVIII Præterea pro certo assigno D. Josepho Fratrem ex eodè Patre & Matre genitum nomine Cleopham: & huic assero standum statuit Baronius in Apparatu propter authoritatè Hegesippi antiquissimi qui fuit vicinus temporibus Apostolorum: & confirmatur iterum authoritate D. Epiphani qui hęc ref. 66. ait: *Præterierunt Sancti omnes & cum ipsis Simeon filius Cleophæ fratris Ioseph. Et hæref. 78. Hic Ioseph frater fuit Cleophæ, erat autem filius Iacob qui Panther cognominabatur. Idemque docent Eusebius lib. 3. histor. Ecclesiast. cap. 11. Cedrenus in Compend. histor. Nicephorus lib. 3. histor. cap. 9. Ven. Beda in cap. 6. Luca & in cap. 1. Actuum Apost. Theophylactus in cap. 19. Joan. & alii innumeris. Confirmaturque secundo efficacissimè ex Joan. cap. 19. ubi una ex mulieribus stantibus juxta Crucem Jesu cum Matre ejus dicitur Maria Cleophæ, non utique à Patre, sed à marito suo, more Judæis aliisque usitato, simulque dicitur Soror Beatæ Virginis, (*Stabat juxta Crucem IESU Mater ejus, & Soror Matris ejus Maria Cleophæ:*) undè autem hæc Soror Mariæ, nisi quia erat Uxor Cleophæ Fratris Sancti Iosephi Sponsi Mariæ?*

XXXIX. Consequenter Nepos ejus fuit Simeon, ille de quo ita Eusebius, & Historia Ecclesiast. in Breviario ad 18. Febr. *Simeon Filius Cleophæ post Iacobum proximus Ierosolymis ordinatus Episcopus, Trajano Imperatore apud Atticum Consulare est accusatus, quod Christianus esset, & Christi propinquus: (comprehendebantur enim omnes eo tempore quicumque ex genere David orti essent.) Quare multis cruciatus tormentis, eodem passio- nis genere, quod Salvator noster subierat, afficitur, mirantibus omnibus quod homo*

atate confectus (erat enim centum & viginti annorum) acerbissimos Crucis dolores fortiter constanterq; pateretur.

Dico tertiò, constat ex Matth. cap. XL⁶ 13. circa finem & Marci cap. 6. in initio, Iacobum Minorem, Ioseph, Iudam & Simonem seu Simeonem fuisse dictos fratres Domini: quod quo pacto verum sit hîc inquirendum, quia facit ad præsentem materiam. Respondebat spurcissimus Helvidius ita dictos, quod ex eadem Matre quâ Christus essent nati, negabat enim Matrem Christi perpetuò mansisse Virginem; sed cum iste nequam vapulaverit D. Hieronymo lib. contra ipsum, cum hîc dimittimus.

Respondent secundo, Græci passim cum Eusebio lib. 2. histor. cap. 1. & è Latinis S. Hilarius & Ambrosius apud Baronium in Apparatu cap. 46. fuisse filios D. Iosephi ex priori matrimonio quod inerat antequam Beatam Virginem duceret: verum Divum Iosephum non habuisse aliam uxorem quam Beatam Virginem, ac perpetuam coluisse Virginitatem, res est quam clarè probabimus infra Parte 2. Tractatu 1. cap. 3.

Respondent alii tertiò, hos fuisse ex XLII⁶ Sanctâ Annâ Virginis Matre progenitos. Volunt enim Annam præter Ioachimum ex quo concepit Beatam Virginem Deiparentem duos alios successivè habuisse maritos, ex quibus illas proles conceperit. Hujus sententiæ fuit Hugo de S. Victore quæst. 5. de nuptiis. Glossa & Strabo in cap. 1. ad Galat. Haymo lib. 2. de Christianar. rer. memoria cap. 3. Ludolphus part. 1. cap. 3. Ekius ferm. de S. Annâ, Franciscus Ximenez Patriarcha Ierosolymitanus lib. 2. cap. 14. Adrichomius in Chronico, & Theophilus Lebbæus in suo Onomastico Theolog. & alii. Hancque sententiam docet Azorius lib. 2. Moral. institut. cap. 15. fuisse communiorem.

Sed esto illa esset communiore, quod XLIII⁶ non, contraria est verior, imò certa: constat enim ex Sancto Hyppolito antiquissimo apud Nicephorum lib. 2. cap. 3. Sanctam Annam unius Viri fuisse uxorem & unicæ prolis Matrem, Uxorem Ioachimi, Matrem Deiparæ,

Synopsis

Incipit
D.
Iosephi
SV
an

idque multis probant, Christophorus à Castro lib. de Deipar. cap. 1. Baronius in Apparatu ad Annales cap. 46. & seq. Suarez part. 3. quæst. 28. art. 1. disp. 5. sect. 4. & innumeri alii. Et confirmatur autoritate Patrum Sancti Ioannis Damasceni orat. 1. de Nativit. Virgin. ubi ait: *Te unigenitam & primogenitam hodierno die ex sterili Matre produxisti.* Eusebii Emisleni homil. in Nativ. Mariæ. *Maria, inquit, nec fratres habuit nec habuisse legitur.* Euthimii in cap. 19. Ioan. ad illa verba vers. 25. *Stabant autem juxta Crucem IESU Mater ejus & Soror Matris ejus Maria Cleopha.* *Unigenita, inquit, erat Dei Mater: Moris autem erat apud Hebræos fratrum quoque uxores appellare sorores propter virorum fraternitatem: Ioseph quidem & Cleophas, viri Deiparæ & alterius Mariæ (idest Cleophae) naturâ fratres erant, ipsæ autem eorum uxores affinitate sorores.* Idem quoque docet Theophilactus in eundem locum. Et certè si cum in Divinis Scripturis fratres & sorores nominari inveniuntur, inquit Baronius, velint hi germanas intelligere, in portentosos eos labi errores necesse est, cum apud Matthæum & Marcum Christi sorores & fratres nominentur, quos quidem nullus unquam Catholicus ex Deiparâ Virgine natos (cum sit horrendum nefas vel cogitare) præsumpserit.

XLIV. Confirmatur idem ex Sanctis Patribus, Gregorio Nysseno serm. de Christi Nativit. Damasceno orat. 2. & 3. de Nativit. Virg. Andræâ Cretenfi Encom. 1. de dormit. Virg. Germano serm. de oblat. Mariæ in templo. Epiphonio orat. de laudib. Mariæ, S. Thomâ in 1. ad Galatas lect. 5. Metaphraste de vitâ Virg. Nicephoro lib. 1. histor. cap. 7. Cedreno in Compend. histor. Ildephonso serm. de Nativit. Deipar. qui omnes cum asserant S. Annam in senectute concepisse Mariam, sequitur non credidisse adeo fuisse avidam matrimonii, ut iterum iterumque in eâ ætate, præsuppositisq; præsupponendis nupsisset.

XLV. Confirmatur iterum, quia S. Anna per Virginis natalem veteris acceperat Testamenti benedictionem, nec quidquam cogebat ut post fœmineam

fœbolem tentaret nova connubia, ut masculus nasceretur. Quis autem credat nihil ad hoc cogente, & præterea impediente senectute, adeo fuisse incontinentem aut levem Annam sanctissimam fœminam, ut ad secundum & tertium thalamum inhiarit.

Igitur dicendum hos quatuor, Iacobum, Iosephum, Iudam & Simonem seu Simeonem non fuisse propriè fratres Christi, nec etiam ex D. Iosepho, aut Sanctâ Annâ progenitos, sed dici fratres idest consanguineos phrasi Hebræis familiari, & ut expressius loquamur fuisse filios præfati Cleophae fratris D. Iosephi, & istius quæ dicitur Maria Cleophae & Soror Matris IESU, quæ unâ cum ipsa stabat juxta Crucem IESU.

Nam constat istos quatuor fuisse fratres, & quidem de Iacobo Minore & Ioseph patet ex Marci cap. 15. vers. 4. ubi assignatur una utriusque Mater: patet etiam de Iuda, quia hic initio epistolæ suæ vocat se fratrem Iacobi, intellige hujus, idest Minoris: quare ergo Simonem sive Simeonem illis admixtū ab Evangelistis Matth. c. 13. & Marc. c. 6. ab illis separaremus? Atqui patet ex dictis hic supra num. 39. Simeonem fuisse filium Cleophae, ergo dicuntur fratres Christi quia fuerunt nepotes D. Iosephi, nimirum filii Cleophae fratris Ioseph. Nec refert quod iste Iacobus minor dicatur Alphæi, idest filius, quia Cleophas utroque nomine nuncupatus est.

Negat tamen Baronius in apparatu ad Annales eandem fuisse Mariam quæ dicitur Cleophae Ioan. c. 19. v. 35. & illam quæ dicitur Iacobi & Ioseph mater Matth. c. 27. v. 35. eò quod hanc Mariam Iacobi & Ioseph matrem à longè stantem & aspicientem cum aliis mulieribus, tradant Matthæus c. 27. & Marcus c. 15. Ioannes verò c. 19. de Mariâ Cleophae sorore Matris IESU loquens, eam statuit cum Matre Iesu stantem juxta crucem Iesu: sed non animadvertit Baronius, quod iisdem locis Matthæi & Marci Maria Magdalena dicitur etiam stetisse & aspexisse à longè, & tamen Ioannes eodem etiam capite dicit, *Stabant juxta Crucem IESU Mater ejus soror Matris ejus Maria Cleopha*

& Maria Magdalena. Quod ergo respondebit Baronius, ut hæc duo quæ putat diversa conciliet pro Maria Magdalena, hoc ego Baronio reponam pro Mariâ Cleophæ.

XLIX. Pro Coronide nescio an non possum dicere ad commendationem sanctissimi nostri Patriarchæ D. Iosephi, quod omnes illi ejus propinqui propter illius considerationem à Deo eam quâ præditi fuerunt sanctitatis prærogativam acceperint, eodem modo proportionem servatâ quo docent auctores & inter eos Victor Serm. de Purificat. Parentes & propinquos Beatæ Virginis propter ipsam, gratias accepisse quas aliâs accepturi non erant. Non quod ego existimem carnem vel sanguinem posse mereri sanctitatem aut esse dispositionem ad illam; absit hoc à me, sed quod Christus Dominus occasionem accepit ob amorem dilectissimi Patris sui Iosephi ejus cognationi benefaciendi, eamque propter illius considerationem gratis præveniendi; cum quibus ad eum quem adepti sunt sanctitatis gradum pervenire.

L. Nec hoc (ut ramen arbitrator) temerè dictum: confirmor in hac opinione meâ exemplo quod occurrit in Scripturâ Tobix cap. 13. ubi in gratiam viri istius Sancti, quorquot filii & cognati tunc erant & fuerunt longo post tempore justii, Deoque ac hominibus charissimii extiterunt & extitisse pronunciantur, sic enim ibi Scriptura: *Tobias abscessit ex Ninive cum uxore sua, & filiis & filiorum filiis, & reversus est ad sacros suos, invenitq. eos incolumes, in senectute bonâ, & curam eorum gessit, & ipse clausit oculos eorum, & omnem hereditatem domus Raquelis ipse percepit, viditq. quintam generationem filios filiorum suorum, & completis annis nonaginta novem in timore Domini cum gaudio sepelierunt eum, Deinde addit statim quod sequitur. Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus, in bonâ vitâ & in sanctâ conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo quam hominibus, & cunctis habitantibus in terrâ.*

LI. Quare non debet videri durum quod dico in gratiam D. Iosephi, qui non Tobix solum, sed etiam omnium

hominum merita apud Christum filium suum superavit, quod gratiam ad cognatos suos ut Tobias transmittere potuerit, seu potius quod illâ Christus intuitu quod ejus cognati erant concesserit, cum illud fecerit non tantum generationi Tobix, sed etiam cognationi intuitu ejus.

CAPUT XV.

De Nomine Sanctissimi Patriarchæ, quod est Ioseph.

Nemo negaverit, ut credo, omnes semper in eo convenisse nationes, ut filiis suis nomina imposturi, præclarum aliquod, & non nisi faulsi ominis eligerent; & hoc quantum consequi possum duplici sine: primò, quidem ut filii hæc ratione admonerentur, & quando ad ætatem pervenissent intelligerent, spem de eorum probitate conceptam, ut eam studiis suis implere satagerent. Secundò, ut hoc pacto in eis desiderium excitarent, & adderent animum non minora pro virtute & honore gerendi, quam fecerant illi qui ante eos idem gestaverant nomen, & quorum recordatione istud eis nomen erat impostum: inde tot Alexandri, tot Aristobuli, tot Constantini, tot Theodosii, tot Chrysostomi, inde etiam Sanctissimo Patriarchæ nostro nomen Iosephi.

Neque id cuiquam mirum videatur quando etiam turpissimi turpia habere nomina semper abhorruerint: Hinc apud D. Augustinum, lib. de Hæresibus cap. 42. & lib. 18. contra Faustum c. 22. Impii Manichæi & hæretici terticimi considerantes vocabulum *Manian*, ex quo nomen Manichæi, manifestè significare stultitiam seu ineptiam, addiderunt ad nomen suum, alteram litteram N. & pro *Manichæi* quod sonabat *manian* seu stultitiam fundentem ex ore, hoc est puram cæli doctrinam, *Xho* enim Græcis *fundo* sonat.

Hinc etiam, ut mille alia his similia præteream, Luther apud Florimund-

Synopsis

Magist. D. Iosephi SV